

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Paa Havstokken

Citation: Drachmann, Holger: "Paa Havstokken", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55050/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Skjoldet han slængte paa Ryggen helst
Og glemte saa tidt at parere —
Han glemmer det ikke mere.

Han er bleven skræppet, og Brynjen er væk;
Hvad skal man med den, hvor der sænkes med Blæk?
Hjelmen er et Blækhus; han dypper deri
Med Spydet og rister en Rune-Melodi;
Han har følt sig lille
Mod Himmelens Hvælv,
Ingen har ham skræmmet,
Undtagen han selv;
Han er bleven kæmmet,
Dog ikke à la Paaskeham,
Han er bleven tæmmet,
Men ikke bleven tam.

Han kom i Land paa den gamle Kyst,
Er Viking den Dag i Dag,
Saa sandt som intet i Verden
Ændrer en afgjort Sag.
Han brød vel Broerne bag sig af,
Men ej ved sin bedste Skudes Brand;
Han giver det bedste sit Folk og sit Land.
Gør ham det efter — om I kan.

Paa Havstokken.

Mine Tanker er min Verden;	Og det bedste, hist jeg lærte,
Den er stor, naar de er store,	Var at længes mod min Strand
Snæver, hvis de bliver smaa.	
Hvorfor da paa Rejser gaa?	Her jeg jordes vil i Sandet,
	Under Havets aabne Red;
Her jeg bliver, her paa Stranden;	Bølgens Brusen vil mig holde
Havet kender ingen Grænser,	Vaagen i al Evighed.
Støt, før Tov og Takkel lænser	
Bølgen mod det fjerne blaa,	Gennem Natten vil jeg høre
	Dønningtordenen rulle hen.
Jeg har været nok paa Rejser,	Det er mine egne Sange;
Tumlet nok i fremmed Land,	Havet føder dem igen.
